מתני' סלין מרגלא. והמנחה כשירה והכהנים נאכלין: **גמ'** ו) פס מיגו טעמא מגלא מון מוסמס. הוחיל ויש בה לד קל: שפוסרים מכלנה בנבור. דכתיב בתמיד (במדבר כח) כמנחתו ומיגו כמנחה. מכלנו שנאמר יוצא בנמנחה אחר בנמנחת אחר דאין שם קלמים ויוצא דנאמר בנמנחת אחר בנמנחת אחר מפרש בכילל טלין (סמחים דף סב. ו) [מקרא] מדוע לא אכלמס אם ח) [החטאת] במקום הקדש: ומיפמ מון שמפמל. דלכתחילה בעיין יתן כדאמרינן בפרק ראשון (שיל דף י.) לים מנאמר תאכנו כי: ביום הכפורים. נמל אם המחמה בימיו ואם הכה בשמאלו: לפר קרבן מון. ונמלא אחרון אם מון מנמנמ שיש בו מון לכתחילה בכל מקום ודחיה לשון בנבור מפני כבוד נבור. בימיד אין מרגלה: נפשוקי שמפל. דאין בה שום מון דהכי הוא הכפר מלוחה רב אפי אפר. לא מגיע אמרינן מרגלה מל מון שמאל: דאפר קרבן מון הקרבים ונא. מקרבים. מון הפלטי בכהנים שהיין לעבוד נעקדש קומן במין ומעבדת בשמאל היו עבודה: נא ירלה. בשור וזה פרום וקלום וגו' (ויקרא כב): נא נרגון. כל אחר בו שום לא הקריבו וכו' (ב): והלא שונג ומוד מפרש לקמן אחריה קלא לא אוריקה לא ר' אמתמ: ובעובר טוכבים. עובר סכבים שמינה קרבנו ונמנמ הדם דאמרינן בפרק אלו מנחות (נמנחות דף סב:) "לים לים מבים ישראל תאריבין קרבנו" מה חיל יש (קרבנו) "לים לים נרבים ומבנים סכבים שבדרין נדרים ומבנים כיפרא: הוצרה, *ובעובר סכבים בין בשונג בין במוד בין באונס בין בראון לא

ע) אלא ע"כ אמר מרגלה כדלקמן ולפיכך לא מגיע מדרש אם אכנה מי: ניל

סמחים סב: יומא נ. וכריתות סב.

תוספות הב"ח

(ב) רש"י דיש לא נתון וכו' מקרבים פר. ופס"ל ומרבל ר"מ כשונג כי אלא שונג וכו' לא מתמלא מדרש. (ב) תוס' ד"ה מקרבים כי מגיע וכו' (ג) בא"ר ומרבל מוסכמ מדרש מדרש ד"ה ר' יוסי וכו' אמא בכבל אם שונג בכריתות: (ד) ריש הקרבנות אשר נתנו מה יקריבו בני ישראל לכל מנחות הקרבנות אינה על מלחמת תאיב לנתן לנגם לפני ה'

ניל ו. מלין כב. וכריתות קמ. קדושין כה: סנהדרין ד.

ויקרא כה:כ

כל אשר בו מום לא תקריבו כי לא לרצון יהיה לכם

כז ויקרא ושם ברוך ובקונו נדבה

וכריתות סה: מנח

תרגום אותו ולנדר לא ירצה

ע) אלא ע"כ אמר מרגלה הוקשה לו מגיע מדרש אם אכנה מי: ניל

ב) עין משפט נר מצוה

עין בקבה לשלם בלקמן אלא לשלם בקומתה ס"ב דיש חיב

סמנ ג מיי' פ"ל מהל' מסכת"ס פ"ט ומ"ב מהל' מעילה פ"ט: ג ב מיי' פ"ג מהל' לחמי מנחה ה"ל: לחמי מנחה ה"ל: נא ג מיי' פ"ח מהל' מסכת"ס ה"ל לד ומיים מהל' מעילה פ"ב:

בכריתות ובכריתות לשמלה מנחה ריש פרק קמא לחיי מלא ומרבל לקן

קדש לחמתן מגע למדרש ומגע כשונג לקן

שיטה מקובצת

ג) הכי איתא עון הוא נשוא. ע"ל תוס' ובריתות (דף כב ע"ב תוספתא דף מו ע"ב: ב) עון מגל ה"ל א"ה שון מגל הוי נאמר לא ירצה אם שון נחר נחר מהיב לא יחשב ה"ל חרי קרבו ביה מי חיד בפרשה זו אם אוכלן אם ואכל יאכל מבער ובה שלמין ביום השלישי (לא ירצה המקריב אחר) לא יחשב לו מגל ירצה (המקריב אחר) לא ירצה) הוייו קרא אריבא בראיתא בבבלים (דף כה ע"א) הרשונן בחשב לאכל ביום השלישי (הבשר מרבר) הוי באכל בשלישי אחר שהיכשר יחזר ריפסל (בהיכרה) הברת בחיב ביה הוירן קרא בפרשת קדשים אם ואכל יאכל ביום השלישי מגל הוא לא ירצה הוי קרא ומה מוקי לה בבבלים (שם) בחשב לאכל הוין לשקטר באם אינו עון המכרים ליה מבית הרם. אם שון מגל מ' הוין לשקטר הוי בבר נאמר לא ירצה בקרא ומה אם שון נחר כלפר מרשבת נחר הוייו הוין לומר הוי בבר נאמר לא יחשב בקרא אריבא: ג) הוא אינו נשוא כו' [שהחר מכלל בנבר] הרשון (בבבלים) בחיבה אמר בחטאת ה"ל מאי פריך מפינל והחר הוי לא יחיר מכלל ר"ל הראשון והחר מכלל בחר בגון שלן בראש של מזבח הוי לא שייך ביה פסל לינה ופינל הוין (לאכל) [לשקטר] אלא ר"ל שייך ביה החר מכלל ס"ם נפרקן לה שון מוקן לאכל. ושרר ר"ל דחיר מכלל ופינל ונחר החיר מכלל בחנות בחנים כו'

נ ו ט א / מ ק נ ב

ר"ל מה ה"ל מ"ל נ"ב - מ ק נ ב - ר"ל ר"ל ר"ל